

V T E M O

Lili Novy

V temò se vlila je navzdol
temà
ob uri, ko je noč napol
prešla;
vse svetle sile
so v brezoblični grozi potonile,
temota ni imela dna.

Priplavalo je iz noči
tako
kot vzdih nekóga, ki ne spi;
plašnó
se blizu mene
turobne, davno osamele žene
najavilo je in prišlo.

In reklo je: »Me spet budiš?
Zakaj?
Joj, daleč, daleč je moj križ,
nazaj
mi ni mogoče.
O, pusti mi v zavetju zadnje koč
globoko moje spanje vsaj!

Nobena luč mi ne gori,
ah, sam,
tako sem sam! Noči in dni
poznam
samo samoto
in črne zêmlje vlažno, težko gmoto.
Moj sen je vse, kar še imam.

A ti prediraš trdno plast
zemljé,
da vame krivda, gnev, propast
kričé.
Joj, kaj me sodiš!
Pozabi, ki pod soncem živa hodiš,
na moje lice in ime!«

Strašno je lila v nočni čas
temà,
v temò tonila tudi jaz
sem vsa,
ko se ječanje
izgubljalo je tja med valovanje
neznanske žalosti in zla. —